

NIEUWS NEWS

STICHTING ADOPTIE GRAVEN
AMERIKAANSE BEGRAAFPLAATS
MARGRATEN
v/h Burgercomité Margraten
sinds 1945

FOUNDATION FOR ADOPTING
GRAVES AT THE AMERICAN
CEMETERY IN MARGRATEN
formerly Civilian Committee of Margraten
since 1945

Jaargang 20 – april 2026

Bestuur van de Stichting

Het bestuur van de Stichting Adoptie Graven Amerikaanse Begraafplaats Margraten bestaat uit:

Jimmy Brouns
Roger Caelen
Ruud Croonen, (penningmeester)
Piet van Engelen
Maria de Graaf-Besems
Ton Hermes (voorzitter)
Frans Roebroeks (secretaris)
Nicole Sproncken-Blezer
Jori Videc

Beschermheer:

drs. Th. J. F. M. Bovens

Erebestuursleden:

Jacques Aussems,
Fien Opreij-Bendermacher,
Bert Kleijnen (†) en Jo Purnot (†)

Historisch consulent:

dr. Peter Schrijvers,
auteur van De Margraten Boys

Webmaster: Bob Jungerius

Bereikbaarheid Stichting

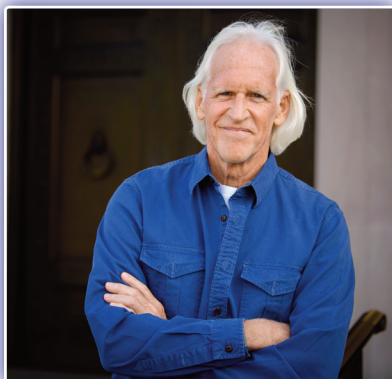
Het postadres is: Stichting Adoptie Graven
Amerikaanse Begraafplaats Margraten
Postbus 22, 6269 ZG Margraten
E-mail: info@adoptiegraven-margraten.nl
Website: www.adoptiegraven-margraten.nl
Facebook:
<http://www.facebook.com/margraten.adoptie>
Bankrekening:
IBAN: NL 89 RABO 0158 8200 45
BIC: RABONL2U

Met deze nieuwsbrief wil de Stichting de adoptanten op de hoogte brengen van activiteiten en ontwikkelingen binnen de adoptie-organisatie.

Het adopteren van Amerikaanse oorlogsgraven in Margraten is bijgeschreven in de Inventaris Immaterieel Erfgoed Nederland

VOORWOORD DOOR ROBERT EDSSEL

Negen jaar geleden begon ik onderzoek te doen naar de Amerikaanse begraafplaats in Margraten, zonder te weten waar dat toe zou leiden. Ik had de begraafplaats meerdere malen bezocht tijdens het onderzoek voor mijn boek *The Monuments Men* uit 2009. Kapitein Walter Huchthausen, de enige Amerikaanse Monuments-officier die tijdens de oorlog omkwam, ligt daar begraven. Maar de vonk voor dit nieuwe project ontstond in 2016, toen een oudere Nederlandse vrouw met wie ik bevriend was geraakt, terloops het 'adoptieprogramma' noemde. Ze ging ervan uit dat ik daarvan op de hoogte was maar dat was niet het geval.

Wat ik toen hoorde, veranderde het verloop van mijn leven. Als buitenstaander kon ik het adoptieprogramma en alles wat de Nederlanders in Limburg hadden bereikt door het programma 81 jaar lang in stand te houden, objectief bestuderen. Door tienduizenden pagina's aan documenten en rapporten grondig te onderzoeken, kon ik de uitgebreide geschiedenis van het adoptieprogramma presenteren en de historische gegevens over enkele van de belangrijkste personen die verantwoordelijk waren voor het succes ervan, corrigeren. Bovenal bood mijn werk mij de kans om als Amerikaan mijn dankbaarheid te betuigen aan het Nederlandse volk, en met name aan de inwoners van Limburg, voor hun trouw aan de 10.000 Amerikaanse mannen en vier vrouwen wier herinneringen zij nog steeds koesteren.

Geen enkel land heeft zo consequent zijn dankbaarheid getoond aan de Verenigde Staten voor alles wat zij hebben gedaan om hun land te bevrijden van de nazi-bezetting als Nederland. De inwoners van Limburg boden Amerikaanse troepen onderdak tijdens de gevechten. Ze kookten voor hen en deden hun was. In maart 1945, toen het aantal doden de *quartermaster*-troepen in Margraten overweldigde, hielpen lokale burgers met het delven van graven. Twee maanden later liepen 40.000 Nederlandse mannen, vrouwen en kinderen urenlang in hun zondagse kleren naar de begraafplaats om de eerste naoorlogse Memorial Day-ceremonie bij te wonen. In mei 1946 had elk van de 17.800 Amerikanen die in Margraten begraven lagen een Nederlandse adoptant.

Toen Amerikaanse functionarissen weigerden om informatie over nabestaanden aan de adoptanten te verstrekken, was het een Nederlandse moeder van elf kinderen die op het vliegtuig naar de Verenigde Staten stapte om die contactgegevens zelf te verzamelen en bekendheid te geven aan het grafadoptieprogramma. Aan de families, moeders en jonge weduwen had zij dezelfde boodschap: 'Laat uw jongens bij ons achter. Wij zullen voor hen zorgen alsof het onze eigen kinderen zijn, voor altijd.' 81 jaar later houden de adoptanten zich nog steeds aan die 'Belofte voor altijd'. Dat maakt Margraten uniek! Mijn nieuwe boek, *Remember Us* (in Nederland *Herdenk Ons*), is niet het einde van mijn werk, maar slechts het begin. Via het *Forever Promise Project*, een samenwerkingsverband tussen de *Monuments Men and Women Foundation* en de Stichting Adoptie Graven Amerikaanse Begraafplaats Margraten, hebben we al meer dan 400 Amerikaanse familieleden in contact gebracht met de Nederlandse adoptanten van hun dierbaren. We zijn trots op onze samenwerking met Ton Hermes, Frans Roebroeks en hun team in Margraten. Samen blijven we ons richten op ons gezamenlijke doel: een familielid van elke Amerikaan die begraven of herdacht wordt in Margraten opsporen en in contact brengen met zijn of haar Nederlandse adoptant.

Robert Edsel

[Voor het welslagen van dit project wordt uw medewerking gevraagd.
Hoe en waarom leest u in de bijgevoegde brief]

Memorial Day

Programma vrijdag 22 mei

19.30 uur Adoptieconcert door Muziekensemble Da Capo 2000.

Programma zaterdag 23 mei

10.30 uur *Gratitude & Peace* ceremonie door Amerikaanse veteranen in het gemeentehuis in Margraten voor maximaal 100 adoptanten. Aanmelden en informatie via de facebookgroep van Mission Margraten Plus.

Programma zondag 24 mei

10.00 uur Eucharistieviering georganiseerd door de Stichting Culturele Muziekmanifestaties Margraten. Celebrant is Hulpbisschop Mgr. Everard de Jong. De zang wordt verzorgd door het gemengd koor Musica Vincit uit Landgraaf met als solist tenor Ben Heijnen. Zij worden begeleid door de pianist Toine Sporken. 15.00 uur Herdenkingsbijeenkomst met toespraken en kranslegging.

Toegang

Zowel de plechtigheid in de ochtend als de herdenking 's middags zijn voor iedereen toegankelijk. De praktijk wijst uit dat er tijdens de eucharistieviering altijd voldoende zitplaatsen zijn. Voor het middagprogramma zijn alleen voor de genodigden stoelen en aparte plaatsen gereserveerd. Voor de overige bezoekers is er plaats op de tribunes en rondom de afzettingen.

Route en parkeren

Bezoekers voor de herdenkingsbijeenkomst die uit de richting Maastricht of Gulpen komen, kunnen via de Rijksweg de begraafplaats bereiken en daar hun auto parkeren. Normaal gesproken zijn er voldoende parkeerplekken maar wij adviseren bezoekers wel op tijd aanwezig te zijn vanwege de te verwachten verkeersdruk. Er is een speciale parking geregeld voor gehandicapten.

Informatie

Heeft u verdere vragen over Memorial Day dan kunt u zich wenden tot de Amerikaanse Begraafplaats. Het adres is: Amerikaanse Begraafplaats 1, 6269 NA Margraten, tel. 043-4581208, e-mail: netherlands@abmc.gov

Adoptieconcert door Muziekensemble Da Capo 2000 Vrijdag 22 mei in Margraten

Op vrijdag 22 mei 2026 houdt de stichting haar jaarlijkse adoptieconcert in gemeenschapshuis Oos Heim in Margraten. Dit jaar zal een bijzonder gezelschap het concert verzorgen: het Muziekensemble Da Capo 2000. Het ensemble bestaat uit een enthousiaste groep van zo'n 35 muzikanten uit Zuid-Limburg en de Belgische grensstreek, met een brede muzikale achtergrond. De meesten hebben jarenlange ervaring binnen harmonie- of fanfareorkesten, terwijl sommigen pas op latere leeftijd hun muzikale passie hebben ontdekt. Deze veelzijdige samenstelling zorgt voor een warme sfeer en een bijzonder aangename luisterervaring.

De naam Da Capo, Italiaans voor 'vanaf het begin', verwijst samen met het jaartal 2000 naar het oprichtingsjaar van het orkest. Het gezelschap staat onder leiding van Ger Chappin. Hij heeft als dirigent en artistiek leider ruime ervaring en leidt het orkest op een inspirerende en betrokken wijze. Chappin was vanaf 1987 vele jaren als cellist verbonden aan het *Orchestre Philharmonique Royal de Liège*. Inmiddels gepensioneerd blijft zijn betrokkenheid bij de muziek en zijn actieve rol als dirigent en artistiek leider onverminderd groot.

Als soliste treedt de Sloveens-Nederlandse sopraan Kristina Bitenc (1986) op. Aan het Conservatorium in Den Haag studeerde ze zang

bij Barbara Pearson. Ze werd geselecteerd om verder te studeren aan de *Dutch National Opera Academy*. Geprezen om haar warme en etherische stem is Kristina een veelbelovende sopraan met een breed repertoire, zowel in de opera als in het oratorium.

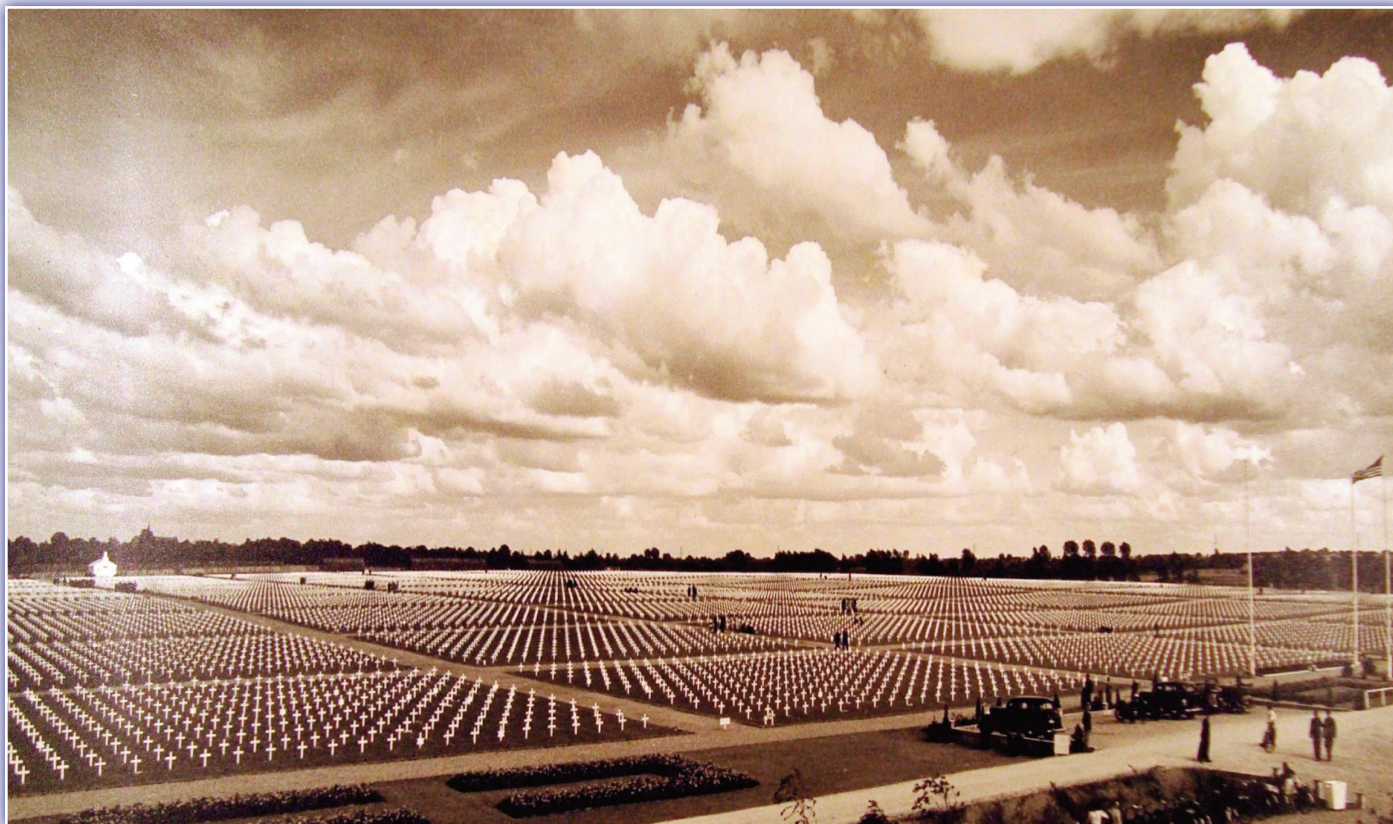
Het adoptieconcert is bedoeld voor alle Amerikaanse familieleden en nabestaanden die speciaal voor Memorial Day naar Margraten zijn gekomen. Ook de adoptanten zijn natuurlijk van harte welkom. Mocht u weet hebben van het bezoek van Amerikaanse nabestaanden aan de viering van Memorial Day, geef dat dan niet alleen tijdig door aan de directie van de begraafplaats, maar breng ook ons daarvan op de hoogte. Dan kunnen we hen uitnodigen voor dit speciale adoptieconcert.

De zaal gaat die avond om 19.00 uur open, aanvang concert is om 19.30 uur. De entree is gratis. Om de kosten te dekken stellen we een vrije gave na afloop zeer op prijs.

Aanmelden voor dit concert kan **alleen per mail**: geef uw naam, adres en aantal plaatsen vóór 15 mei door via concert@adoptiegraven-margraten.nl

65 jaar permanente begraafplaats Margraten

Op 7 juli 1960 werd de huidige Amerikaanse begraafplaats in Margraten officieel en plechtig ingewijd. Hoe dit ereveld tot stand kwam, kunt u lezen in deze bijdrage.

De begraafplaats in 1947

Op 30 maart 1946 werd in Margraten het laatste lichaam begraven dat afkomstig was van geruimde begraafplaatsen in Duitsland.

Margraten, de tijdelijke begraafplaats van het Amerikaanse Negende Leger, was op dat moment de grootste militaire begraafplaats op het Europese vasteland.

Hier lagen 17.742 Amerikaanse militairen begraven, samen met 1.026 andere geallieerde soldaten – onder wie 691 Sovjetsoldaten – en 3.075 Duitse militairen. Tussen 1946 en 1948 werden alle niet-Amerikaanse gesneuvelden overgebracht naar nationale begraafplaatsen. Duitse militairen kregen een nieuwe rustplaats in Ysselsteyn, Sovjetsoldaten op het Russisch Ereveld bij Kamp Amersfoort.

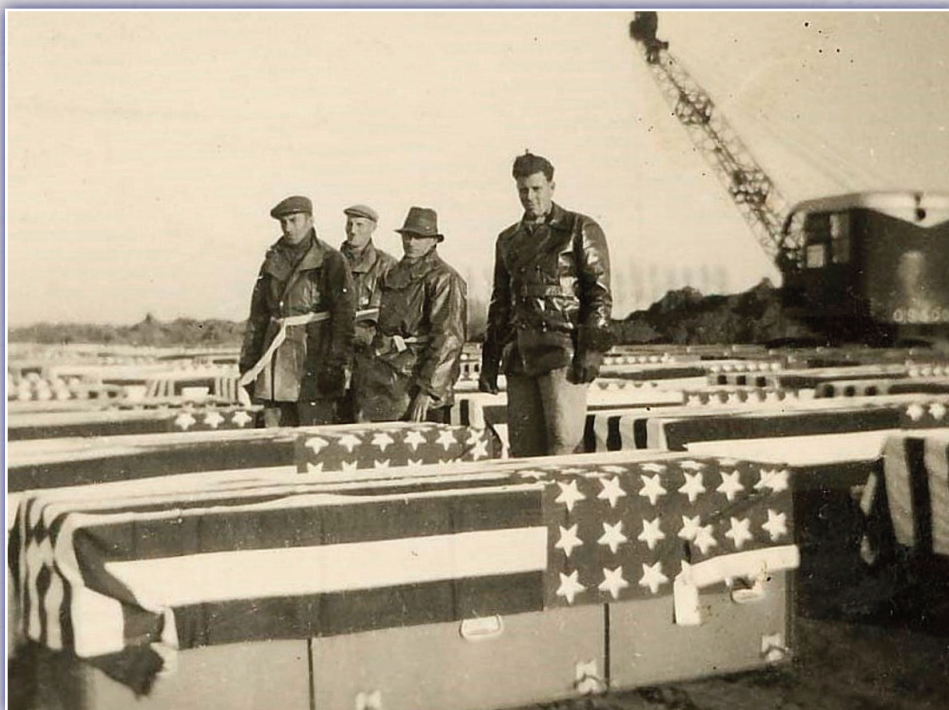
Op 22 april 1947 besloot de Amerikaanse *Secretary of War* tot de aanleg van tien – later twaalf – permanente begraafplaatsen in Europa. Daaronder bevonden zich Margraten en Henri-Chapelle, de begraafplaats van het Eerste Leger. Een jaar later kregen de nabestaanden de keuze om hun dierbare op een permanente begraafplaats te laten begraven of hem of haar naar de Verenigde Staten te repatriëren. De families van zo'n tienduizend in Margraten begraven soldaten kozen voor de laatste optie.

De standaard doods-kist waarin de soldaten op Margraten zijn begraven.

Burgers in dienst

Na Memorial Day 1948 werd de begraafplaats gesloten voor bezoekers en begon een omvangrijke en zorgvuldig geplande operatie: het opgraven van alle stoffelijke resten. Voor het zware graafwerk werden burgers aangetrokken die in dienst kwamen van de Amerikaanse overheid. Zij legden de graven open tot het lichaam was bereikt.

Het verwijderen van de stoffelijke resten uit het graf gebeurde vervolgens door Amerikaanse militairen.

De stoffelijke resten werden in houten transportkisten overgebracht naar speciale tenten en barakken op het terrein. Daar werden zij behandeld met een zogenoemde *hardening compound*, een middel dat het lichaam (tijdelijk) conserveerde. Vervolgens werden de resten, gewikkeld in lakens en dekens, in een bronskleurige stalen doods-kist gelegd. Om beschadiging tijdens het transport te voorkomen, kreeg elke doods-kist nog een houten buitenkist. Door hun rechthoekige vorm waren deze kisten bovendien beter te stapelen. Voor niet-geïdentificeerde gesneuvelden werd een aparte loods ingericht, waar gespecialiseerde teams alles in het werk stelden om alsnog hun identiteit vast te stellen.

Na het verwijderen van de vlaggen worden de kisten machinaal bedekt met een laag grond

Repatriëring en definitieve begrafenis

Op verzoek van de nabestaanden werden de stoffelijke overschotten van ongeveer tienduizend Amerikanen vanuit Margraten gerepatriëerd. Met vrachtwagens gingen zij naar Luik en vandaar per binnenschip naar Antwerpen. In deze haven werden de kisten aan boord gebracht van schepen die koers zetten naar de Verenigde Staten. De kisten van de ruim 8.000 militairen die in Margraten zouden blijven, waaronder ongeveer 450 gesneuvelden die afkomstig waren van tijdelijke 'airborne'-begraafplaatsen in Son en Molenhoek, werden voorlopig opgeslagen op het terrein van de voormalige Duitse begraafplaats. Daar wachtten zij op hun definitieve begrafenis.

Die begrafenissen konden pas plaatsvinden nadat het nieuwe, permanente ereveld haar uiteindelijke vorm had gekregen. De plannen daarvoor waren afkomstig van het architectenbureau Coolidge, Shepley, Bulfinch and Abbott uit Boston, in samenwerking met de landschapsarchitecten van Clarke, Rapuano and Halleran uit New York. Zij ontwierpen een indrukwekkend geheel: naast het grafveld kwamen er ook een Ereplein omgeven door de Muur der Vermisten en een toren met kapel.

Nadat het nieuwe grafveld was uitgezet, begon op 6 september 1948 het egaliseren van de grond. Op 1 december van dat jaar startten de definitieve begrafenissen.

Met graafmachines werden lange, brede sleuven gegraven waarin de zerken, samen met de houten buitenkisten, in de karakteristieke waaivorm werden geplaatst. Dat gebeurde met grote nauwkeurigheid. De exacte ligging van iedere kist werd vastgelegd, zodat het houten kruis precies in het midden van de grafzijde kon worden geplaatst. Deze kruisjes zouden later worden vervangen door marmeren exemplaren. Elke kist was bedekt met een Amerikaanse vlag, die pas vlak voor de begrafenis werd verwijderd. De 'Stars and Stripes' werden daarna aan de families van de gesneuvelden toegezonden. Tijdens deze massabegrafenissen

Werkzaamheden aan de Muren der Vermisten, de vijver en het kantoorgebouw

De toren in aanbouw

vond iedere avond een herdenkingsplechtigheid plaats.

In het voorjaar van 1949 hadden alle 'Margraten boys and girls' hun definitieve rustplaats gevonden. Op 1 augustus werd de begraafplaats weer geopend voor bezoekers. Vier maanden later, op 15 december droeg het Amerikaanse leger de begraafplaats over aan de American Battle Monuments Commission (ABMC), de organisatie die alle Amerikaanse militaire begraafplaatsen in het buitenland beheert.

De bouwwerkzaamheden

De uitvoering van de bouwplannen werd toevertrouwd aan Limburgse aannemersbedrijven. Voor begeleiding en toezicht werd de Maastrichtse architect Alphons Boosten aangesteld. Als adviserend ingenieur trad ir. D.C. van Schaik uit Scharn-Heer op.

In augustus 1950 begon het Betonbedrijf Fa. Knols uit Maastricht met het storten van betonnen banden tussen de verschillende vakken. Hierdoor werden de 'plots' als het ware opgesloten en werd verzakking/verschuiving van de grond voorkomen.

In 1952 startte de bouw van de woningen voor de superintendent en diens assistent. Wegen en paden werden aangelegd, voorzien van een fundering van vuursteenknollen en daarna geasfalteerd.

Op 20 april 1953 arriveerden de eerste marmeren kruizen in Margraten. Zij waren vervaardigd door Lasa Marmo, een bedrijf dat tot op de dag van vandaag een marmergroeve exploiteert in het Laaser Tal in Zuid-Tirol, en per trein vanuit Italië aangevoerd. Al in 1949 was Lasa Marmo door de American Battle Monuments Commission geselecteerd voor een groot contract. In datzelfde jaar volgde de eerste bestelling voor 25.000 grafstenen.

Het afgekeurde ontwerp met helm tegen de boomstomp

In 1962 had het bedrijf in totaal 90.156 grafstenen – kruisen en davidsterren – geproduceerd voor vijftien Amerikaanse militaire begraafplaatsen in Europa, Noord-Afrika en Azië. Op 1 april 1955 waren alle graven in Margraten voorzien van een marmeren grafsteen.

Ondanks het feit dat de werkzaamheden nog in volle gang waren, bezochten in de zomermaanden dagelijks zo'n 3.000 tot 4.000 mensen de begraafplaats.

Tewijl het grafveld vorm kreeg, werd ook gewerkt aan het Ereplein, de Muren der Vermisten en de markante toren met kapel. Als bouw materiaal was gekozen voor Engelse Portland Roach-steen. De bedoeling was dat de toren in de zomer van 1955 gereed zou zijn, maar stakingen in Engeland – waar de 1.800 ton bouw materiaal vandaan moest komen – en een strenge winter zorgden voor flinke vertraging: pas in mei 1956 was de toren gereed.

In het najaar van 1956, toen de bouw werkzaamheden grotendeels waren afgerond, waren dagelijks ongeveer twintig tuinmannen aan het werk. Zij legden plantsoenen aan en plantten struiken en bomen. Ook werd het grasveld omgeploegd en gefreesd, zodat de grond klaar was voor het leggen van de definitieve grasmat in het voorjaar van 1957.

In deze periode werd ook de vlaggenstandaard geplaatst waarin de twintig meter hoge vlaggenmast met de 'Stars and Stripes' zou komen te staan. De standaard, vervaardigd uit massief gegoten brons, had een doorsnede van één meter en was gemaakt door Metaalgieterij Van Gilst uit Kerkrade.

Er wachtte nog een grote klus: het beitelen van de namen in de Muren der Vermisten. Deze tijdrovende taak werd in 1959 en 1960 uitgevoerd door de steenhouwers Jacques Wanders uit Baholt en zijn Engelse collega B. Wickley uit Londen.

Als sluitstuk werd in 1959 hét symbool van de begraafplaats geplaatst: het bronzen beeld *The Mourning Woman*.

Het beeld is ontworpen door de Amerikaanse beeldhouwer Joseph Kiselewski. Hij maakte vooral naam als ontwerper van medailles, plaquettes en penningen. Tijdens en na de Tweede Wereldoorlog ontwierp hij verschillende onderscheidingen voor het Amerikaanse leger en de marine, waaronder de American Defense Service Medal en de Good Conduct Medal. Kiselewski verwerkte in zijn ontwerp meerdere symbolische elementen die oorlog en vrede verbeelden. De treurende vrouw staat voor het diepe en blijvende verdriet dat oorlog veroorzaakt. Drie vredesduiven verzellen haar.

Naast het beeld staat een stronk van een door oorlogsgeweld verwoeste boom. Uit dit schijnbaar dode hout groeit een nieuwe loot, symbool voor nieuw leven na een periode van vernietiging.

In zijn eerste ontwerp had Kiselewski nog een helm van een Amerikaanse soldaat tegen de boomstronk geplaatst, maar dit element werd door de beoordelingscommissie van de ABMC afgekeurd. In november 1958 stemde de commissie in met een aangepaste versie en kon het beeld worden gegoten. Dit gebeurde in de Battaglia-gieterijen in Milaan. Daarna werd het beeld naar Margraten vervoerd en geplaatst op een sokkel met de inscriptie:

New life from war's destruction proclaims man's immortality and hope for peace.

Vrij vertaald: *Nieuw leven, ontstaan uit oorlogsverwoesting, verkondigt de onsterfelijkheid van de mens en de hoop op vrede.*

Op 7 juli 1960, twaalf jaar na de sluiting van de tijdelijke begraafplaats, werd de Nederlands American Cemetery officieel ingewijd in aanwezigheid van koningin Juliana.

Wat ooit begon als een tijdelijke rustplaats in oorlogstijd groeide uit tot een indrukwekkend en blijvend monument, een plek van herinnering en dankbaarheid.

Frans Roebroeks

7 juli 1960, Koningin Juliana arriveert op de begraafplaats

Een bijzonder verhaal uit Brunssum

Op 14 maart 1945 wordt er in de Poststraat 5 in Brunssum bij de familie Peeters een jongetje geboren. Brunssum is zes maanden eerder bevrijd door de 2nd Armored Division, ook bekend als de 'Hell on Wheels'. Veel soldaten werden vanaf de bevrijding bij bewoners ingekwartierd. De vier Amerikanen die in maart 1945 bij de familie Peeters verbleven en tot een geneeskundige eenheid behoorden, kwamen de ouders feliciteren. Van één van hen was de naam bekend: Jozef Slijter. Van een tweede alleen de voornamen: William Ray. Toen het zoontje geboren was, stond vader Peeters met William Ray over de wieg gebogen. William begon zacht te huilen. Het bleek dat hij met zijn vrouw in Amerika al twee doodgeboren kindjes had gekregen en werd emotioneel bij het aanschouwen van een gezonde jongen. De heer Peeters besloot toen om zijn zoontje de naam William Ray te geven en vroeg hem of hij peetoom wilde worden. William was zeer vereerd met dit verzoek en zegde direct toe.

Wiel ('William Ray') Peeters

De ambtenaar bij de gemeente Brunssum vond dat geen probleem en zo kreeg het jongetje officieel de naam William Ray Peeters, roepnaam Wiel. Een probleem deed zich wel voor toen de ouders het kindje wilden laten dopen. De pastoor van de Sint Gregoriuskerk wenste die niet uit te voeren omdat de soldaat niet katholiek was en dus in zijn ogen niet als peetoom kon optreden. De jonge vader hield echter voet bij stuk en de priester ging uiteindelijk overstag.

De geneeskundige eenheid kreeg al vrij snel daarna de opdracht zich te verplaatsen naar Duitsland om te assisteren bij de oversteek van de Roer en de Rijn. De vier soldaten, waaronder William Ray, namen afscheid en vertrokken.

Toen Wiel Peeters wat ouder werd, vroeg hij zijn ouders waarom hij niet naar opa of oma was genoemd, maar Engelse doopnamen had. Die vertelden hem toen het bovenstaande verhaal over William Ray wiens achternaam ze helaas niet kenden. Jaren later begon Peeters met hulp van zijn schoonzoon en een militair deskundige, Gerard Dicks, de zoektocht naar zijn peetoom. Tussen alle 'Williams' van de geneeskundige eenheid, verbonden aan de 9th Infantry Division die waren gesneuveld, was er maar één met de tweede naam Ray: William Ray Hutchison.

Uit het onderzoek konden de laatste dagen van William Ray worden gereconstrueerd. In Remagen kregen de Amerikanen op 7 maart 1945 de Ludendorffbrug

William Ray Hutchison bij de ingestorte brug in Remagen

over de Rijn in handen waarover zware voertuigen en troepen de oostelijke Rijnover konden bereiken en daar een bruggenhoofd wisten te vestigen. Toen de brug op 17 maart instortte was dat geen groot verlies: door aanleg van pontonbruggen was de oversteek al gegarandeerd. Ook William stak in Remagen met zijn onderdeel de Rijn over. Op 2 april 1945 sneuvelde hij op 28-jarige leeftijd in de buurt van Erpel-Unkel, enkele kilometers ten noorden van Remagen. Hij werd overgebracht naar Margraten.

Omdat Wiel graag wilde weten waar zijn peetoom begraven heeft gelegen, werd contact gezocht met de Stichting Adoptie Graven Margraten.

De stichting beheert nog steeds de uit 1945 daterende kaartenbak met alle gegevens van gesneuvelde en gepatrieerde soldaten met hun adoptanten. Daaruit bleek dat William begraven is geweest in vak PP en dat zijn graf was geadopteerd door een familie uit Brunssum. In 1948 kregen alle nabestaanden een brief met de vraag of zij hun geliefde wilden laten repatriëren of dat hij/zij in Margraten kon worden begraven op de dan permanente Amerikaanse begraafplaats. De ouders van William kozen ervoor hem terug te laten komen naar Texas. Daar vond hij op Peebles Cemetery in Livingston zijn laatste rustplaats.

Door de plattegrond van de oude en nieuwe begraafplaats over elkaar heen te leggen kon Wiel vrij nauwkeurig de plek lokaliseren waar William Ray begraven heeft gelegen. Zo 'dicht bij' zijn peetoom was Wiel in tachtig jaar nog niet geweest.

Begin 2025 bracht Wiel met zijn schoonzoon en kleinzoon een bezoek aan Remagen. Het prachtige bezoekerscentrum vertelt aan de hand van foto's het verhaal van de verovering van de spoorbrug en van de Rijnoversteek. Eén foto kreeg bijzondere aandacht van het gezelschap. Een 'bekend' gezicht staarde hen aan.

Thuis gekomen liet Wiel de afbeelding aan zijn oudere broer zien. En die bevestigde hun vermoeden: het was inderdaad William Ray!

Wiel Peeters

Adreswijzigingen en andere mutaties doorgeven

U wordt dringend verzocht adreswijzigingen (huis- en e-mailadressen) en eventuele andere wijzigingen die voor het adoptieregister van belang zijn aan ons door te geven.

Ook wanneer u het door u geadopteerde graf/naam niet meer (geregeld) kunt bezoeken, verzoeken wij u ons hierover te informeren via het daarvoor bestemde webformulier

<https://adoptiegraven-margraten.nl/aanmelden/wijziging-adoptant-gegevens> of telefonisch via 043-4583050 (Ton Hermes)

Colofon

Oplage:
8.150 exemplaren

Teksten:
Robert Edsel
Ton Hermes
Wiel Peeters
Frans Roebroeks
Jori Videc

Foto's:
Robert Edsel
Wiel Peeters
National Archives (NARA)
Da Capo 2000
Stichting Adoptie Graven Amerikaanse Begraafplaats Margraten

Opmaak en druk:
Drukkerij Comar Margraten

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door facilitaire ondersteuning van HUBO Bouw Center Jan Opreij, Margraten (www.opreij.nl)

© 2026

Niets uit deze uitgave mag vermenigvuldigd of openbaar worden gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de Stichting Adoptie Graven Amerikaanse Begraafplaats Margraten.

Even voorstellen: nieuw bestuurslid

Mijn naam is Jori Videc (Heerlen, 1992). In het dagelijks leven ben ik werkzaam als docent geschiedenis in het voortgezet onderwijs. Daarnaast ben ik jarenlang gids geweest in het voormalige Oorlogsmuseum *Eyewitness* in Beek. Inmiddels verzorg ik al acht jaar als onafhankelijke gids rondleidingen op de Amerikaanse Begraafplaats. Dit doe ik onder de vlag van mijn eigen initiatief 'Soldatenverhalen Margraten.'

Naast mijn betrokkenheid bij de Stichting Adoptie Graven ben ik ook als vrijwilliger (bestuurlijk) actief bij een aantal andere stichtingen, waaronder The Citadel Memorial Europe Foundation, de Fields of Honor Foundation en Mission Margraten Plus. De Fields of Honor Foundation is bekend van het evenement De Gezichten van Margraten/ The Faces of Margraten en het gelijknamige boek dat ik samen met Sebastiaan Vonk en

Jori Videc

Arie-Jan van Hees heb geschreven. Ik ben al eerder betrokken geweest bij activiteiten van de Stichting Adoptie Graven en heb ik meegewerkt aan het educatieprogramma 'Beleef de Vrijheid' (www.beleefdevrijheid.eu). Ook nu, als nieuw bestuurslid, zal mijn focus vooral liggen op educatie.

De Nieuwsbrief houdt het adoptieregister up-to-date!

De voor u liggende jaarlijkse nieuwsbrief is, naast de digitale variant, hét middel bij uitstek om u op de hoogte te houden van ontwikkelingen binnen de adoptantengemeenschap. Maar wat zeker zo belangrijk is: de papieren nieuwsbrief houdt ons adressenbestand up-to-date. Immers, wanneer een nieuwsbrief onbestelbaar terugkomt, betekent dit dat we niet meer over de juiste gegevens beschikken.

Medewerkers van onze Stichting gaan dan per geval onderzoeken waarom de nieuwsbrief is geretourneerd. Is betrokkene verhuisd, dan wordt het nieuwe adres in het adoptieregister opgenomen. Bij overlijden wordt getracht directe familie op te sporen en wordt gevraagd of zij de adoptie wensen over te nemen. U begrijpt dat dit alles veel tijd kost!

Incidenteel gebeurt het dan dat we - ondanks verwoede pogingen - er niet in slagen om de adoptant of nabestaanden op te sporen.

Gezien de lange wachtlijst is door het bestuur al in 2013 besloten zich het recht voor te behouden om in dergelijke gevallen het graf na **drie maanden** toe te wijzen aan een aspirant-adoptant. (Zie Nieuwsbrief van dat jaar op onze website www.adoptiegraven-margraten.nl/nieuwsbrief/).

Vandaar dat wij elk jaar in de nieuwsbrief het **dringende verzoek** herhalen om bij verhuizing z.s.m. het nieuwe adres door te geven. Bij overlijden van een adoptant kunnen directe familieleden het verzoek doen om de adoptie over te nemen, iets dat wij altijd honoreren. Als stichting juichen wij het toe wanneer een adoptiegraf binnen een familie blijft waardoor er in de loop der tijd een hechte band met de gesneuvelde en eventuele nabestaanden ontstaat. Er zijn nu al graven die door de vierde generatie van een familie worden geadopteerd.

Openingstijden begraafplaats

De Amerikaanse Begraafplaats in Margraten is elke dag van 09.00 tot 17.00 geopend voor publiek, uitgezonderd op 25 december en op Nieuwjaarsdag.

Let op: de begraafplaats sluit ook op 4 mei om 17.00 uur!